

Μήπως η αγορά ακινήτων έχει φθάσει στο σημείο μηδέν και δεν το έχουμε καταλάβει; Το πρόβλημα δεν είναι μόνο ότι βουλιάζουν οι επενδύσεις. Το πραγματικό πρόβλημα είναι ότι ολόκληρες αγορές οδηγούνται σε υποβάθμιση χωρίς να είναι κανένας διατεθειμένος να παρέμβει προκειμένου να ανατρέψει την πορεία προς την ισοπέδωση. Ας δούμε το κέντρο της Αθήνας, όλες οι ενδείξεις οδηγούν στο συμπέρασμα ότι ένα μεγάλο κομμάτι του μετατρέπεται σε γκέτο. Αυτό με την σειρά του σημαίνει ότι χιλιάδες τετραγωνικά μέτρα κτιρίων χάνουν την αξία τους με αποτέλεσμα οι ιδιοκτήτες τους να βλέπουν την περιουσία τους να εξανεμίζεται όχι επειδή έκαναν λανθασμένες επιλογές αλλά διότι οι υπεύθυνοι φορείς δεν έκαναν τίποτε για να προστατεύσουν το συνταγματικό δικαίωμα του έλληνα πολίτη στην ιδιοκτησία. Στην περιφέρεια και κυρίως στα τουριστικά θέρετρα της χώρας δεκάδες χιλιάδες κατοικίες παραμένουν στα αζήτητα και οι τοπικοί επιχειρηματίες αναζητούν απεγνωσμένα τρόπους για να αντιμετωπίσουν τα πιεστικά προβλήματα ρευστότητας που προκαλεί η κρίση. Και δεν φτάνει μόνο αυτό. Μεσίτες που δραστηριοποιούνται στην αγορά εξοχικής κατοικίας διατύπωναν την άποψη ότι η προσφορά μεταχειρισμένων ακινήτων τους επόμενους μήνες θα αυξηθεί κατακόρυφα μεγεθύνοντας ακόμα περισσότερο το υφιστάμενο απόθεμα αδιάθετων κατοικιών. Ήδη πολλές οικοδομικές επιχειρήσεις έχουν προχωρήσει σε απολύσεις και όλα δείχνουν ότι αν δεν γίνει κάτι αυτό είναι μόνο η αρχή. Κάποιοι θα σκεφτούν: «τι πρέπει να κάνει το κράτος να αγοράσει τα σπίτια τους;». Φυσικά κανένας σοβαρός άνθρωπος δεν μπορεί να ζητήσει κάτι τέτοιο. Όμως κάθε λογικός άνθρωπος θα παρέμεινε να υπάρξει ένας έστω και υποτυπώδης σχεδιασμός για την προβολή των συγκριτικών πλεονεκτημάτων που έχει η ελληνική αγορά εξοχικής κατοικίας. Μέχρι στιγμής δεν έχει γίνει τίποτε και το σίγουρο είναι ότι αν και η φετεινή χρονιά κινηθεί κατά τα πρότυπα του 2009 τότε τα προβλήματα που θα ανακύψουν θα είναι τεράστια τόσο για τους ανθρώπους που εργάζονται στην οικοδομή όσο και για εκείνους που επενδύουν σε αυτή. Τα παραδείγματα, της παντελούς απουσίας μίας συγκροτημένης πολιτικής ενίσχυσης του κλάδου της αγοράς κατοικίας είναι πλέον κάτι παραπάνω από εμφανές και το ζητούμενο δεν είναι πλέον οι παρεμβάσεις για την τόνωση της αγοράς αλλά οι πολιτικές που θα αποτρέψουν μία περαιτέρω απαξίωση της όχι μόνο σε επίπεδο τιμών αλλά στην συνείδηση όλων εκείνων που θεωρούν το ακίνητο ως την πλέον ασφαλή «νησίδα» σε περιόδους κρίσης. Αν χαθεί η εμπιστοσύνη τότε πολύ δύσκολα θα ανακάμψει η αγορά.